

ת"פ 47708/11/18 - מדינת ישראל נגד סולומון טבבו

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 47708-11-18 מדינת ישראל נ' טבבו
בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

סולומון טבבו

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 לחסד"פ, אני מודיע על זיכוי הנאשם.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו כי ביום 20.6.18 תקף את שכנתו (להלן - המתלוננת), בכך שדחף אותה באמצעות ידיו ובעקבות כך היא נפלה. לאור כך יוחסה לנאשם עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

2. הנאשם כפר במיוחס לו ובתשובה לאישום טען שהמתלוננת בנתה חלון ביחידת דיור השייכת לה באופן הפוגע בפרטיותו והוא ביקש לכן להסתירו. לטענתו, על רקע זה הגיעה המתלוננת עם בני משפחתה "הקימו מהומה וניסו בכוח להיכנס לשטח הנאשם. לאחר שהנאשם הצליח לסגור את דלת הכניסה ולנעול אותה, בתה של המתלוננת שברה את הדלת בבעיטה חזקה וכן קפצה מעל הגדר אל תוך השטח של הנאשם. הנאשם מכחיש כי דחף את המתלוננת. הוא ניסה להגן על השטח הפרטי שלו".

ראיות הצדדים

3. מטעם המאשימה העידו שני שוטרים - האחד, גובה אמרת הנאשם והשני שוטר סיור שהגיע לשטח ורשם דו"ח פעולה. כן העידו המתלוננת ושני ילדיה. הנאשם העיד לטובתו ולא העיד עדים. הצדדים סיכמו טענותיהם בעל פה.

4. אין צורך לסקור כעת את מלוא הראיות בפירוט והדבר ייעשה בפרק הדין ובהתאם למידת הצורך. עם זאת, אציין כבר עתה לצורך הבנת המחלוקת כי הנאשם והמתלוננת הם שכנים בבית משותף והנאשם נכנס להתגורר בביתו יום אחד לפני האירוע מושא כתב האישום. גרסת המתלוננת היא שהבחינה בנאשם מודד יחד עם אחרים את חלון יחידת הדיר של שפונה לעבר חצר ביתו, אותו פתחה (היין בנתה) ימים ספורים קודם לכן. לאור כך ניגשה היא לעבר חצר ביתו של הנאשם, עמדה על מפתן שער הכניסה שהיה פתוח ושאלה אותו לפרש מעשיו, אך הוא בתגובה "בא אלי דחף אותי ואמר לי זה שטח שלי, סגר את השער" (בעמ' 16, בש' 12). המתלוננת טענה עוד שלא ביקשה להיכנס כלל לשטחו של הנאשם אך הוא אמר כי "זה השטח שלו, שלא אכנס, שאין לי זכות להיכנס בשטח שלו" (בעמ' 20, בש' 4) ואז דחף אותה כאמור.

5. הנאשם מצדו העיד שמוכר הדירה (שהוא גיסה של המתלוננת) טען בפניו שהמתלוננת בנתה את החלון שלא באישורו והמליץ לו לבנות מחיצה שתסתיר אותו ותשמור בכך על פרטיותו. לגרסתו, הוא היה בחצר ביתו עם איש מקצוע שהביא למקום כדי לקבל הצעת מחיר, שאז הגיעה המתלוננת ומיד לאחר מכן הגיעו שני ילדיה. המתלוננת צעקה והביעה את חוסר שביעות רצונה מכוונתו להסתיר את פתח החלון שבנתה (בעמ' 37, בש' 9-31). לטענתו, הוא שמע צעקות שהורו לו לפתוח את השער ולאחר שהמתלוננת פתחה מעט את השער, הוא סגר אותו על מנת למנוע את כניסתה ("היא התחילה לפתוח את הדלת היה 30 ס"מ, אני דחפתי את הדלת וסגרתי את השער"; בעמ' 37, בש' 27). הנאשם עמד על כך שלא דחף את המתלוננת וכי לא היה כל מגע ביניהם, אלא מעשיו הסתכמו בכך שהוא סגר את שער הכניסה לחצר על מנת למנוע מהמתלוננת וילדיה להיכנס. הנאשם הוסיף וטען שבמהלך האירוע בתה של המתלוננת בעטה בשער הכניסה שלו עד ששברה אותו ובהמשך אף נכנסה לשטחו וניסתה לתקוף אותו.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה טען בסיכומיו שעדות המתלוננת הייתה אמינה, עקבית וקוהרנטית וכי היא לא ניסתה להעצים את האירוע אלא תיארה אותו כפי שחוותה אותו. כן נטען שעדותה השתלבה בעדויות שני ילדיה וחוזקה במסמך רפואי. בעניין זה התייחס ב"כ המאשימה להבדל שבין האמור בכתב האישום לפיו המתלוננת נפלה עקב הדחיפה, לבין עדותה בבית המשפט בה מסרה שלא נפלה וטען שאין מדובר בהבדל משמעותי בין גרסתה במשטרה לבין זו שנמסרה בבית המשפט. כן התייחס ב"כ המאשימה לעדות בנה של המתלוננת, אשר בחקירתו במשטרה טען אחרת מעדותו בבית המשפט ביחס למקום בו עמד בעת האירוע, וסבר שאין מדובר בסתירה מהותית המשליכה על האפשרות ליתן אמון בעדותו. אף ביחס לעדות בתה של המתלוננת נטען כי דווקא בכך שאישרה בבית המשפט שגרמה נזק לשער הכניסה של הנאשם, יש ללמד על מהימנותה. ביחס לגרסת הנאשם נטען כי הוא לא התקשר למשטרה ואף לא סיפר לשוטר בשטח את כל שסיפר בהמשך. כן נטען שהוא יכול היה להביא לתמיכה בעדותו את האדם שהוזמן לבצע את הבניה, אך הוא לא עשה זאת והדבר פועל לחובתו. כן נטען שעדותו הייתה סלקטיבית ובלתי אמינה. לאור כל זאת טענה המאשימה שהאירוע הוכח מעבר לכל ספק סביר. ביחס לאפשרות תחולת ההגנה לפי סעיף 18(א) לחוק המקרקעין, תשכ"ט 1969- (להלן - חוק המקרקעין) או הגנה עצמית, נטען שאין מדובר בהפעלת כוח מידתית וזאת לאור פערי הכוחות שבין הנאשם "שנראה בריא וחזק" לבין המתלוננת שאינה צעירה וכי ניתן היה לנקוט בדרך מידתית יותר.

7. ב"כ הנאשם הדגישה בפתח טיעוניה כי הגרסה העובדתית שבכתב האישום לא הוכחה וזאת לפי דברי

המתלוננת עצמה אשר הודתה שלא נפלה וזאת בניגוד לאמור בכתב האישום. צוין כי הנאשם טוען שביקש למנוע מהמתלוננת וילדיה להיכנס לחצר ביתו ולכן סגר את השער מבלי שנגע כלל במתלוננת. נטען שאף אם ייקבע שהיה קיים מגע כלשהו עם המתלוננת אזי הדבר חוסה תחת ההגנה שבסעיף 18(א) לחוק המקרקעין וכן זו שבסעיף 134 לחוק העונשין - הגנת בית המגורים. לחלופין נטען שמדובר בזוטי דברים. כן נטען שגרסת הנאשם הייתה אחת וחזרה בכל שלבי הדיון - החקירה במשטרה; בעת שהוצע לו הסדר מותנה; בעת שהתייצב בבית המשפט טרם שמונה לו סניגור; ובעדותו בבית המשפט. נטען שגרסה זו סבירה ואף נתמכת בעדות בנה של המתלוננת במשטרה הגם שביקש לסייגה בעדותו וביקשה למנוע מהנאשם להציב מחיצה בחצר ביתו כנגד הפתח שיצרה. כן נטען שלמשפחת המתלוננת אינטרס ברור להעצים את האירוע לאור הנזק לרכוש הנאשם שגרמה הבת באירוע, אשר אינו במחלוקת. בנוסף טענה הסנגורית שהחקירה הייתה רשלנית והפנתה למחדלי חקירה. ביחס לטענה לפיה הנאשם לא הביא לעדות את האדם שהוזמן לתת הצעת מחיר לעבודה בחצר ביתו, נטען שמדובר באיש מקצוע אותו ראה הנאשם ברחוב ולא הכירו וכי לאחר האירוע לא ראה אותו עוד ואין בידו את פרטיו. ביחס לקיומן של הגנות נטען שההגנה לפי חוק המקרקעין מתקיימת בבירור אף אם תתקבל גרסת המאשימה לדחיפה קלה של המתלוננת, שכן לפי טענת הנאשם הוא ביקש למנוע ממנה ומילדיה כניסה שלא כדין לחצר ביתו. בנוסף נטען שאף אם המעשה אינו חוסה תחת הגנת סעיף 18(א) לחוק המקרקעין, הוא מהווה זוטי דברים.

דין והכרעה

8. אקדים ואומר כי לא שוכנעתי שניתן לבסס על סמך ראיות המאשימה מסקנה ברמה הנדרשת בפלילים, לפיה האירוע אכן התרחש כפי תיאורה של המתלוננת וילדיה וזאת בשל הקשיים שהתגלו בעדותם, בשילוב האופן בו התרשמתי מעדות הנאשם אשר הותירה בי רושם חיובי יחסית ובכל מקרה היא לא נסתרה. משכך ובהיעדר ראיות אחרות זולת עדויות הצדדים, לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר שהנאשם אכן דחף את המתלוננת ולא פעל כפי שתיאר בעדותו. אנמק מסקנתי להלן.

9. נקודת המוצא היא שבין הצדדים היה קיים ביום האירוע סכסוך (ולמצער, נקודת מחלוקת מהותית) וכי הנאשם פעל באופן שהיה לצנינים בעיני המתלוננת וילדיה. כאמור, אין מחלוקת בין הצדדים שהמתלוננת פרצה ימים ספורים קודם לכן פתח בקיר יחידת הדיור שלה ובנתה חלון הפונה לשטחו של הנאשם. אין גם מחלוקת שלא קיים היתר בניה לחלון וכי הדבר נעשה בפער הזמנים שלאחר יציאת המוכר מהדירה וטרם שהנאשם נכנס לביתו החדש (לצורך בהיתר בניה לעבודה מסוג זה ראו סעיף 145(א)(2) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965; עפ"א 46404-05-21 מדינת ישראל נ' אבו חאטום ואח' (31.5.2021); פסקה 32). על רקע דברים אלו ביקש הנאשם ביום האירוע לבנות מחיצה שתסתיר את החלון והדבר עורר את כעסה של המתלוננת אשר הגיעה למקום וביקשה לברר את פשר מעשיו. אין גם מחלוקת שבשלב מסוים של האירוע בתה של המתלוננת בעטה בשער הכניסה של הנאשם ושברה אותו (לתוצאות המעשה ראו נ/5; הערה: הבת הודתה בכך במסגרת הסדר מותנה שהוצע לה והוטל עליה קנס ופיצוי).

10. במצב דברים זה, בו קיים בין הצדדים סכסוך ולא קיימים עדים אובייקטיביים ואף לא ראיות המחזקות את גרסת עדי המאשימה, מחויב בית המשפט לזהירות רבה בעת קביעת ממצאים המבוססים על מתן אמון בעדים בלבד. כפי

שאראה להלן, הגם שהמתלוננת וילדיה הציגו בבית המשפט תמונה דומה יחסית, אזי בחינה מעמיקה של האירוע מלמדת על קשיים ותמיהות שאינם מאפשרים להגיע למסקנה לפיה ניתן לתת בעדותם אמון עד כדי מסקנה מרשיעה שאינה מותירה ולו ספק סביר. אפרט.

11. **האם המתלוננת נפלה ?** - בכתב האישום צוין כי עקב הדחיפה המתלוננת נפלה על המדרכה ואולם המתלוננת טענה בעדותה שלא נפלה אלא רק זזה לאחר בשל הדחיפה ולאחר מכן התיישבה על המדרכה (בעמ' 18, בש' 7; בעמ' 18, בש' 28). גם בנה של המתלוננת טען בעדותו שהמתלוננת לא נפלה (בעמ' 24, בש' 11) אלא הוזזה ממקומה בשל הדחיפה למרחק של 20-30 ס"מ (בעמ' 24, ש' 14).

12. לא הובאו בפני ראיות ברורות מדוע בחרה המאשימה לציין בכתב האישום שהמתלוננת נפלה ועל אילו ראיות התבססה. ב"כ המאשימה השיב לשאלתי בסיכומיו תשובה ממנה ניתן להבין שהמתלוננת טענה כך במשטרה (בעמ' 45, בש' 23), ואולם הסנגורית לא עימתה אותה עם הבדל זה והדבר לא הובהר עד תום, כך שלא אקבע שמדובר בסתירה, בוודאי שלא משמעותית. ואולם, בנה של המתלוננת (שטען שהיה עד לאירוע) טען בהודעתו במשטרה שהנאשם "הדף אותה בחוזקה על המדרכה ואמא שלי... עפה ממש על המדרכה" (נ/2; ההדגשה שלי - י.ט.). מדובר בהבדל משמעותי מהגרסה שמסר הבן (ואף המתלוננת) בבית המשפט וכאשר התבקש להסביר פער זה התקשה (בעמ' 24, בש' 18). גרסתו של הבן במשטרה לא תיארה אפוא נכונה את תוצאת הדחיפה הנטענת ויש בה משום העצמה ברורה של האירוע כפי שהוא והמתלוננת תיארו בבית המשפט.

13. **האם הבן נטל חלק באירוע או שמא רק צפה בו ממרחק מה ?** - לפי גרסת המתלוננת כאשר הנאשם דחף אותה היא עמדה לבדה על מדרגת הכניסה לחצר ביתו ובנה ראה את האירוע ממרחק מה (בעמ' 17, בש' 28-עמ' 18, בש' 3). הבן אישר גרסה זו בעדותו בבית המשפט (אם כי טען למיקום מעט שונה ואולם שלא באופן משמעותי - ראו הסימונים נ/1; בעמ' 27, בש' 18), אך הודה שבעדותו במשטרה טעה כאשר טען שבעת הדחיפה עמד עם אמו ליד שער הכניסה לחצר הנאשם (נ/2, בש' 5; בעמ' 3, בש' 2). הבן הסביר שכאשר ציין במשטרה "עמדנו על המדרגה בחצר ואז דחף את אמא..." (ההדגשה שלי - י.ט.) הוא דיבר אמנם בלשון רבים אך לא התכוון לומר שהוא היה על המדרגה. הסבר זה מתקשה אני לקבל כסביר. אכן, "על בית המשפט לזכור זאת כאשר הוא קובע ממצאים על בסיס העדות, ולהיזהר שמא מאפייני הביטוי של העד יאפילו על תוכן הדברים עצמם" (ע"פ 4275/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.6.2017)) ואולם, עיון באופן בו תיאר הבן את האירוע במשטרה אינו מותיר מקום לספק שהוא ביקש לתאר את נוכחותו הפיזית הקרובה באירוע ואת העובדה שנטל בו חלק פעיל ולא רק כצופה מהצד ("אמרה לי בוא תראה מה השכן עושה עמדנו על המדרכה... הרמתי אותה.. צעקתי לו תעזוב אותה... סגר עלינו את השער... אחותי מוריה הגיעה ושברה לו את השער כי הוא לא נתן לנו להיכנס לחצר" (נ/2; ההדגשות שלי - י.ט.).

14. עדותו של הבן במשטרה שונה אפוא באופן מהותי מזו שמסר בבית המשפט. כאשר מוסיפים לכך שבמשטרה העצים את עדותו וטען שהמתלוננת "עפה" על המדרכה וזאת בניגוד לאופן בו תיארו הוא והמתלוננת את האירוע בבית המשפט, מתקבלת תמונה המקשה על מתן אמון בעדות הבן.

15. זאת ועוד. להבדל שבין גרסתו של הבן במשטרה לבין זו שבבית המשפט משמעות נוספת, שכן הגרסה

במשטרה (ממנה הסתייג בבית המשפט) מתיישבת עם גרסת הנאשם לפיה המתלוננת לא הגיעה לבדה לשער הכניסה אלא מיד לאחר הגעתה ועוד טרם שסגר את השער, הצטרפו אליה ילדיה (ולמצער הבן) אשר צעקו וביקשו להיכנס לחצר ביתו. הדבר מחזק אפוא את גרסת הנאשם לפיה חשש מצעקות המתלוננת וילדיה וכי לא מדובר היה במצב בו רק המתלוננת הגיעה לשער וביקשה לשוחח עמו בצורה נעימה. קושי זה משליך אף על היכולת ליתן אמון מלא בגרסת המתלוננת הטוענת אחרת.

16. **האלימות שהפעילה בתה של המתלוננת** - נקודה נוספת המקשה על מתן אמון מלא בגרסת המתלוננת וילדיה היא שאין מחלוקת שבתה של המתלוננת בעטה במהלך האירוע בשער הכניסה של הנאשם ושברה אותו (בעמ' 28, בש' 16; נ/5). עדה זו טענה שלא ראתה את הדחיפה אלא הגיעה למקום רגעים ספורים לאחר מכן כאשר אמה ישבה על הרצפה ושמעה ממנה כי הנאשם דחף אותה, שאז בעטה בשער הכניסה ושברה אותו. אכן, התנהגות זו יכולה להתיישב עם כעסה של הבת על כך שהנאשם דחף קודם לכן את אמה, ואולם היא יכולה באותה מידה אף להתיישב עם גרסת הנאשם לפיה הבת פרקה את זעמה על כך שהוא הביא איש מקצוע להציב מחיצה מול החלון החדש ומנע מהם כניסה לחצר (ראו דברי הבן במשטרה כי לאחר הדחיפה "... אחותי מוריה הגיעה ושברה לו את השער כי הוא לא נתן לנו להיכנס לחצר" (נ/2)). רוצה לומר, נתון זה אינו מוסיף דבר לחיזוק גרסת המתלוננת ומאידך יש בו ללמד על כך שבתה בחרה לנקוט באלימות ולגרום לנאשם נזק רכוש. לכך יש להוסיף שתחילת האירוע בעשיית דין עצמי עת המתלוננת ניצלה את "חילופי המשמרות" שבין יציאת בעל הדירה הקודם (שהוא גיסה) ועד כניסת הנאשם, על מנת לקבוע עובדות בשטח ולפתוח חלון ללא היתר בניה.

17. סיכום דברים עד כה. מדובר בגרסאות קרובות מאוד בסיפור המסגרת, אך קוטביות בנקודה היחידה הרלוונטית לצורך הכרעת הדין והיא אם סגירת השער לוותה בדחיפה אם לאו. אין בפני עדים אובייקטיביים, אלא עדים מעוניינים משני צידי המתרגם - הנאשם מזה והמתלוננת וילדיה מזה. כפי שתואר לעיל, עדותו של הבן נמצאה סותרת בצורה מהותית דברים שאמר במשטרה, באופן שאינו מאפשר ליתן בה אמון, בוודאי שלא בלתי מסויג. ודוק: עצם העובדה שבנה של המתלוננת מסר במשטרה עדות בלתי נכונה (לדבריו היום) יכולה להשליך גם על הנטייה לקבל את דברי המתלוננת כיום כמשקפים את האמת, שהרי קיימת זהות אינטרסים והעובדה שהבן סבר שהוא נדרש להעצים את עדותו במשטרה, עשויה ללמד על מידת היכולת ליתן אמון בגרסת הבסיס של המתלוננת. לכך יש להוסיף שבתה של המתלוננת שברה את שער הכניסה של הנאשם והדבר מקים חשש ברור בדבר מניע להעצמת התנהגות הנאשם, במטרה להצדיק או לפחות להסביר את המעשה האלים. הנה כי כן, התנהגות זו של הבת, לא רק מקשה על מתן אמון בעדותה, אלא אף יכולה להוות מניע למסירת גרסה בלתי נכונה בדבר התנהגות הנאשם.

18. במצב דברים זה ועל רקע הצורך בזהירות רבה בעת קביעת ממצאים על בסיס עדויות המתלוננים בלבד, אינני יכול לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים שהאירוע התרחש כפי טענת המתלוננים ובמיוחד שאינני יכול לקבוע ברמה הנדרשת שהנאשם דחף את המתלוננת ולא רק סגר את השער ללא כל מגע בגופה. ודוק: אכן, לא אחת נקבעים ממצאים עובדתיים על בסיס עדויות שנמצאו בהן קשיים או תמיהות ואולם, נדרש במקרה זה עוגן ראייתי המלמד בצורה ברורה ואיתנה שלילת הסיפור נכונה וכי אין בקשיים שהתגלו בעדויות לשנות מסקנה זו ולו ברמת קיומו של ספק סביר. אין זה המקרה שלפנינו וזאת על רקע הסכסוך שבין הצדדים; קיומו של מניע אפשרי להעצמת האירוע; התנהלותה האלימה של בתה של המתלוננת; הסתירות שהתגלו בעדויות המתלוננים; והרושם החיובי יחסית שהותירה בי עדות הנאשם.

19. לא התעלמתי מכך שהמתלוננת פנתה לטיפול רפואי לאחר האירוע ואולם אין בכך כדי לשנות את מסקנתי ובמיוחד שאין בכך להתגבר על הקשיים שפורטו לעיל באופן שיאפשר קביעת ממצאים מעבר לכל ספק סביר. המתלוננת לא נחבלה וממילא שלא הוצגה חבלה. טענתה הייתה ללחצים בקדמת החזה וזאת על רקע מחלה קודמת (הערה - מהמסמך הרפואי עולה שמדובר במצב ותיק ומזה 21 שנים). המתלוננת לא פנתה מיד לאחר האירוע לטיפול, אלא רק לאחר סיום הגשת התלונה במשטרה, שאז פנתה לקופת חולים ונמצא שמצבה טוב וללא כל ממצא חריג. נתונים אלו אינם מוספים דבר לתמונת הראיות ואין בהם משום חיזוק לגרסת המתלוננים.

20. לא התעלמתי גם מהעובדה שהמתלוננים הם אלו שהזמינו את המשטרה ואולם אינני סבור שבנתוני מקרה זה עובדה זו מחזקת בהכרח את גרסתם וממילא שאינה מעידה על נכונותה ועל הסרת הספקות הקיימים. הנאשם הסביר כי בשל אופיו הוא לא חשב על פניה למשטרה ("כל בנאדם זה שונה"; בעמ' 40, בש' 32) אלא כל שרצה הוא שבתה של המתלוננת תצא מחצר ביתו (שהרי טען שלא רק שברה את השער אלא אף קפצה מעל לגדר ורדפה אחריו, ראו גם ת/3). אזכיר שאין מחלוקת שבתה של המתלוננת שברה את שער הכניסה לחצר ביתו של הנאשם (היינו שבוצעה כלפיו עבירה פלילית), כך שאינני רואה בעובדה שהוא לא הזמין משטרה כחיזוק לגרסת המתלוננים, בוודאי לא כזה שיש בו להתגבר על כל הספקות והקשיים שתוארו לעיל.

21. אל מול חוסר היכולת לבסס מסקנה מרשיעה על סמך ראיות המאשימה, מצאתי את גרסת הנאשם עקבית ובוטחת והיא לא נסתרה. הנאשם חזר על גרסתו מספר פעמים, החל מעדותו במשטרה, המשך דרך גרסתו בבית המשפט טרם שמונתה לו סניגורית וכלה בעדותו בבית המשפט. עדותו התאפיינה במתן תשובות מלאות ולא התרשמתי מניסיון להסתיר או להתאים את התשובה לגרסתו. כפי שצוין לעיל, עדותו הותירה בי רושם חיובי יחסית וצירוף מסקנה זו לחוסר היכולת לבסס ממצא מרשיע על סמך עדי המאשימה, מביא למסקנה ברורה לפיה עמדת המאשימה לא הוכחה כנדרש. בכל מקרה, נותר בליבי בנושא זה ספק סביר ואף מעבר לכך.

22. למען הסר ספק אציין שלא מצאתי ממש בטענת המאשימה לפיה יש להסיק מסקנה לחובת הנאשם מכך שגרסתו לא נרשמה על ידי השוטר שהגיע למקום. עיון בדו"ח (ת/4) מלמד שגרסתו לפיה ילדי המתלוננת שברו את שער הכניסה שלו דווקא נרשמה (ובכל מקרה הדבר אינו במחלוקת). ככל שהכוונה הייתה שלא נרשם שהוא לא דחף את המתלוננת, הרי שלא הוברר אם הוא שמע כלל בשטח שהמתלוננת טוענת כך ונדרש להגיב. המאשימה לא הביאה כל ראיה ממנה ניתן ללמוד שהוטח בנאשם בשטח שדחף את המתלוננת ולכן אין לראות בכך שלא טען אחרת כראיה נגדו. אזכיר כי זמן קצר לאחר מכן, בעת שנחקר בתחנת המשטרה, טען הנאשם במפורש שלא דחף את המתלוננת.

23. לא התעלמתי גם מכך שהנאשם לא הביא לעדות את איש המקצוע שהיה במקום ואולם אינני סבור שיש בכך לשנות ממסקנתי. אקדים ואומר שהגם שהמתלוננת טענה שהיה במקום איש נוסף על איש המקצוע ואף טענה שלימים הבינה שמדובר באחיו של הנאשם, אינני סבור שניתן לבסס על אמירה זו מסקנה ברורה לפיה אכן היה במקום אדם שלישי. הנאשם לא נחקר במשטרה על אודות קיומו של אדם שלישי (הגם שמסר מיוזמתו בחקירתו במשטרה שהביא אדם לקבלת הצעת מחיר - ת/3, בש' 5) ובעדותו בבית המשפט הכחיש שהיה אדם שלישי ואף טען שאחיו מתגורר בכלל בארצות הברית. משכך, יש לקבוע שהוכח שהיה במקום אדם אחד בלבד עם הנאשם והוא איש המקצוע, כפי שאף הודה הנאשם.

24. המאשימה טוענת שיש לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שאדם זה לא הובא לעדות. טענה זו אין בידי לקבל. אכן, כאשר צד אינו מביא ראיה המצויה בהישג ידו, קמה חזקה לפיה לו היה מביא ראיה זו, הייתה היא פועלת לחובתו (ע"פ 6289/94 דזנשוילי נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2) 157, 169 (1998)), ע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל פד לז(2) 85 (1983)), ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, (23.11.98). ע"פ 11331/03 משה קיס (אריק-בר) נ' מדינת ישראל, נט(3) 453)). הנאשם הסביר שמדובר באדם שראה בסמוך לביתו והבין שהוא עובד בשיפוצים וביקש ממנו לבוא לתת הצעת מחיר (בעמ' 34, בש' 1) וכי עם הגעת המשטרה הוא עזב את המקום (בעמ' 38, בש' 10) והוא אינו יודע את פרטיו (בעמ' 38, בש' 7). אכן, אפשר ומדובר בהסבר דחוק או כזה שקשה לקבלו ואולם אינני סבור שמדובר בהסבר כה בלתי סביר עד אשר יש לשלול אותו והכל על רקע האופן בו התרשמתי מעדות הנאשם. אדגיש בעניין זה כי הגם שהנאשם הזכיר בעדותו את קיומו של איש זה, הוא לא נשאל כל שאלה על אודות פרטיו, כך שניתן לומר שמחדלה של המשטרה תרם לקושי להבין כיום אם הנאשם אכן אינו יודע למסור את פרטיו של אדם זה, או שמא מבקש הוא למנוע את עדותו. כאשר לא שללתי אפשרות שהנאשם אכן אינו יודע את פרטיו העד, ממילא שלא ניתן לזקוף לחובתו את אי הבאתו לעדות.

25. אדגיש טרם סיום שחקירת המשטרה במקרה זה הייתה בסיסית והתמצתה בגביית עדות מהמעורבים הישירים ללא כל פעולה מהותית נוספת. כך, חרף נקודת המחלוקת שבין הצדדים והיעדרם של עדים אובייקטיביים או ראיה מחזקת כלשהי, לא בוצע עימות בין הצדדים אשר יכול היה להוסיף לתמונת הראיות וזאת הגם שהנאשם הביע הסכמה לכך (ת/3, בש' 24). אפשר והרשות החוקרת סברה שדי בעדויות שלושת המתלוננים שכן הן מחזקות האחת את השנייה ואולם ראינו לעיל שאין מדובר בעדויות המחזקות האחת את רעותה, אלא במובנים לא מעטים דווקא להיפך.

26. סיכומי של דבר. בגרסת המתלוננים נמצאו קשיים לא מבוטלים. המאשימה לא הציגה תשתית ראייתית החורגת מגרסאות הצדדים ובמובנים רבים מדובר הלכה למעשה "במילה מול מילה". גרסת הנאשם לא נסתרה ועדותו הותירה בי רושם חיובי יחסית. כפי שצוין לעיל, בהיעדר ראיות אובייקטיביות, הרי שעל רקע הסכסוך שבין הצדדים והאפשרות שהתלונה בדבר דחיפה באה להצדיק את התנהגות הבת, נדרש לצורך הרשעה מתן אמון בלתי מסווג בעדי המאשימה, בצד חוסר יכולת ליתן אמון בגרסת הנאשם. אין זו תמונת המצב במקרה זה ומשכך, לכל הפחות ניתן לומר שקיים ספק סביר בדבר נקודת המחלוקת והיא האם הנאשם דחף את המתלוננת. ודוק: ספק זה אינו בשוליים אלא בליבת הנושא. קיומו מחייב את זיכוי הנאשם. ראו:

"כאשר בית המשפט דן נאשם במצב שבו כל מה שיש לפניו הוא גרסת עד מול גרסת הנאשם - על בית המשפט לא לשאול את עצמו לצרכי הרשעה מי מבין השניים מהימן יותר - האם העד, או הנאשם, אלא לשאול עצמו האם מהימנות גרסתו של העד - עדיפה על פני מהימנות גרסת הנאשם עד כדי כך שלא נותר אפילו ספק סביר באשמתו של הנאשם" (ע"פ 5019/09 דביר חליוה נ' מדינת ישראל (20.8.2013)).

27. טרם סיום אדגיש את הברור מאליו והוא שבצד קיומו של ספק סביר בתזה שהציגה המאשימה, מקבל אני את גרסת הנאשם (ולו מחמת הספק) לפיה עת סגר את השער ומנע מהמתלוננים להיכנס לחצר ביתו, לא פגע במתלוננת, לא באמצעות גופו ואף לא באמצעות השער (ראה גרסתו בעמ' 42, בש' 1 ; בעמ' 42, בש' 23 ; בעמ' 44, בש' 2). כאמור, הנאשם עמד על כך שלא פגע במתלוננת בכל דרך שהיא. עדותו לא נסתרה והרושם שהותיר היה חיובי יחסית. לא הובאה כל ראיה לתרחיש אחר, ומשקבעתי שהתרחיש שהעלו המתלוננים לא הוכח כנדרש, מסקנה זו מתחייבת.

בהינתן נקודת מוצא זו, ממילא שאין צורך לדון בשאלת קיומה של הגנה כלשהי מפני פעולה אלימה בה נקט הנאשם.

אני מזכה אפוא את הנאשם.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים

ניתנה היום, י"ח טבת תשפ"ב, 22 דצמבר 2021, במעמד הצדדים